

Sygn. akt II AKa 332/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2022 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Robert Pelewicz (del.)

Protokolant: Dariusz Kubat

po rozpoznaniu w sprawie W. Z., s. B.

o zadośćuczynienie za internowanie w okresie stanu wojennego

apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 21 września 2022 roku, sygn. akt II Ko 198/22

na podstawie art. 432 k.p.k. w zw. z art. 431 § 1 k.p.k. i art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. z 2021 r. poz. 1693)

postanawia

1. pozostawić apelację bez rozpoznania;
2. obciążyć Skarb Państwa kosztami postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 września 2022 r., sygn. akt II Ko 198/22, Sąd Okręgowy w Tarnowie zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy W. Z. kwotę 61 562,50 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od daty prawomocności wyroku tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną na skutek internowania w następstwie decyzji Komendanta Wojewódzkiego Milicji Obywatelskiej w T. nr 63/81 (pkt I).

Od powyższego wyroku apelację wniósł pełnomocnik W. Z. zarzucając mu:

1/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, skutkujący bezpodstawnym uznaniem, że w okolicznościach niniejszej sprawy adekwatną i proporcjonalną sumą zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez W. Z. na skutek internowania w okresie od 14 grudnia 1981 r. do 5 kwietnia 1982 r. jest kwota 61 562,50 zł, mimo iż jest to kwota niewspółmierna do rozmiaru doznanych przez niego krzywd i cierpień, ich intensywności i nieodwracalnego charakteru, zaś te względy przemawiają za zasądzeniem na rzecz wnioskodawcy znacznie wyższej kwoty zadośćuczynienia;

2/ obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść tego orzeczenia, a mianowicie obrazę art. 410 k.p.k. polegającą na pominięciu i nieuwzględnieniu we właściwy sposób wszystkich istotnych okoliczności wynikających ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, które miały wpływ na wymiar krzywd W. Z., a w konsekwencji na wysokość zadośćuczynienia, w szczególności długiego ponad 4-miesięcznego okresu izolacji, młodego wieku, warunków osadzenia, sposobu, w jaki był traktowany wnioskodawca, rozłąki z rodziną, strachu i poczucia izolacji, niepewności co do okresu trwania pozbawienia wolności, utraty zatrudnienia oraz negatywnego wpływu tych

wydarzeń na jego zdrowie fizyczne i psychiczne, a także faktu, iż wnioskodawca po zwolnieniu z internowania nadal był pod ścisłą obserwacją ówczesnej władzy;

3/obrazę przepisów prawa materialnego, w mianowicie obrazę art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. z 2021 r. poz. 1693) poprzez ich błędną wykładnię i bezpodstawne przyjęcie, że kwota zadośćuczynienia w wysokości 61 562,50 zł jest kwotą odpowiednią w przypadku krzywd doznanych przez W. Z. na skutek internowania w okresie od 14 grudnia 1981 r. do 5 kwietnia 1982 r. w związku z jego działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, oraz niewskazanie, z jakich przyczyn Sąd nie uznał żądania wnioskodawcy za zasadne w całości.

W konkluzji apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy dodatkowej kwoty 704 422,70 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez W. Z. na skutek internowania w okresie od 14 grudnia 1981 r. do 5 kwietnia 1982 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Wniósł także o zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję według przedłożonego przez pełnomocnika spisu kosztów, a w przypadku jego niezłożenia według norm przepisanych od Skarbu Państwa.

Pismem z 6 grudnia 2022 r. pełnomocnik W. Z. poinformował Sąd Apelacyjny w Krakowie, że cofa wniesioną przez siebie apelację w związku ze zmianą stanowiska swojego mocodawcy w tym zakresie (k. 93).

Sąd Apelacyjny stwierdził, co następuje:

Semantyczna korelacja treści art. 431 k.p.k. i art. 425 § 1 k.p.k. prowadzi do jurydycznie nie budzącego wątpliwości wniosku, że środek odwoławczy może cofnąć ten tylko, kto go wniósł, a więc strona oraz inne osoby wskazane w przepisach ustawy. Dlatego też tylko strona, poza wyjątkami dotyczącymi oskarżonego, może cofnąć wniesiony przez te podmioty środek odwoławczy.

Ponadto – skoro czynności pełnomocnika traktowane są jak czynności samej strony - z treści art. 431 § 3 k.p.k. interpretowanego a contrario wynika, że pełnomocnik wnioskodawcy działającego w postępowaniu karnym na podstawie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. z 2021 r. poz. 1693), jako reprezentant procesowy wnioskodawcy, może skutecznie cofnąć nie tylko apelację (środek odwoławczy) wniesioną na rzecz (na korzyść) wnioskodawcy (strony postępowania jurysdykcyjnego), ale nawet apelację (środek odwoławczy) wniesioną osobiście przez reprezentowanego przez siebie wnioskodawcę (stronę postępowania jurysdykcyjnego), bez konieczności uzyskania od niego zgody na tę czynność.

W realiach rozpoznawanej sprawy skarżącym jest wnioskodawca W. Z., w którego imieniu i na którego rzecz apelację (środek odwoławczy) wnosi reprezentant procesowy - pełnomocnik adw. K. S.. Zważywszy dodatkowo, że wola (zgoda) wnioskodawcy na wycofanie apelacji może zostać przekazana także za pośrednictwem pełnomocnika [por. D. Świecki, uwagi do art. 431 KPK, teza 5. (w:) Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, Lex/el. 2020], to w przedmiotowej sprawie, wobec skutecznego cofnięcia przez pełnomocnika wnioskodawcy wniesionej przez niego apelacji, należało pozostawić ją bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 432 k.p.k. cofnięty środek odwoławczy sąd odwoławczy pozostawia bez rozpoznania, chyba że zachodzi jedna z przyczyn wymienionych w art. 439 k.p.k. lub w art. 440 k.p.k. W realiach przedmiotowej sprawy nie zaistniały żadne okoliczności, o których mowa w art. 439 k.p.k. lub w art. 440 k.p.k., które uniemożliwiałyby skuteczne cofnięcie apelacji. Nie można przy tym zapominać, że sąd nie ma legitymacji do badania, czy krok taki nie jest in concreto niekorzystny dla wnioskodawcy, gdyż działa na skutek skargi strony. W realiach rozpoznawanej sprawy rolę skargi w postępowaniu odwoławczym pełni apelacja pełnomocnika wnioskodawcy, a zatem przy braku skargi (brak ten jest spowodowany tym, iż skarga została cofnięta) sąd nie może kontynuować postępowania. Wyjątki od reguły, że cofnięty

środek odwoławczy pozostawiany jest przez sąd odwoławczy bez rozpoznania, są enumeratywnie wyliczone w art. 432 k.p.k., niezależnie od tego, jaki był kierunek środka odwoławczego.

Z racji skutecznego cofnięcia przez pełnomocnika wnioskodawcy wniesionej przez niego apelacji oraz pozostawienia w następstwie tego rzeczony apelacji bez rozpoznania, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. z 2021 r. poz. 1693) obciążył Skarb Państwa kosztami postępowania odwoławczego – co implikowało rozstrzygnięcie z punktu 2 niniejszego postanowienia.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak we wstępie.